

TAHEREH MAFI

APRINDE-MĂ

CARTEA A TREIA
DIN SERIA
ATINGEREA LUI JULIETTE

Traducere din limba engleză de
SHAUKI AL-GAREEB

CORINT
BOOKS
—2020—

UNU

Sunt o clepsidră.

Cei 17 ani ai mei s-au prăbușit și m-au îngropat din interior spre exterior. Îmi simt picioarele pline de nisip și țintuite laolaltă, iar din minte mi se revarsă granule de indecizie, alegeri nefăcute și nerăbdătoare pe măsură ce timpul se scurge din trupul meu. Mănușa unui ceas mă lovește ușor la unu și doi, trei și patru, șoptind salut, hai sus, ridică-te,

trezește-te

trezește-te

— Trezește-te! șoptește el.

Inspir scurt și sunt trează, dar nu ridicată, surprinsă, dar nu speriată, cumva privind în acei ochi verzi extrem de disperați care par să știe prea multe, prea bine. Aaron Warner Anderson stă aplecat deasupra mea, studiindu-mă cu o privire îngrijorată, cu mâna ridicată de parcă era pe cale să mă atingă.

Se trage brusc înapoi.

Se uită lung, fără să clipească, iar pieptul îi urcă și coboară întruna.

— Bună dimineața! presupun eu.

Sunt nesigură de vocea mea, de oră și de această zi, de aceste cuvinte care-mi ies de pe buze și de acest trup care mă găzduiește.

Observ că poartă o cămașă, vârată pe jumătate în pantalonii negri, curios de neșifonați. Mânecele îi sunt suflecate, mai sus de coate.

Îmi lasă impresia că-l doare să zâmbească.

Mă ridic în capul oaselor și Warner se mută ca să-mi facă loc. Mă văd nevoită să închid ochii pentru a potoli amețeala care m-a cuprins, însă mă silesc să rămân nemișcată până ce-mi trece această senzație.

Sunt obosită și slăbită de foame, dar, în afară de câteva zone dureroase, se pare că sunt în regulă. Sunt în viață. Respir și clipesc și mă simt umană și știu exact de ce.

Mă uit în ochii lui.

— Mi-ai salvat viața.

Am fost împușcată în piept.

Tatăl lui Warner mi-a străpuns trupul cu un glonț și încă îi simt ecurile. Dacă mă concentrez, pot retrăi momentul exact când s-a întâmplat; durerea: atât de intensă, atât de sfâșietoare; n-am s-o pot uita niciodată.

Inspir speriată.

Sunt dintr-odată conștientă de această cameră necunoscută familiară și o senzație de panică pune repede stăpânire pe mine, urlând că nu m-am trezit acolo unde am adormit. Inima mi-o ia la goană și mă îndepărtez de el, lovindu-mă cu spatele de tăblia patului, apucând strâns așternutul, încercând să nu mă zgâiesc la candelabrul pe care mi-l amintesc mult prea bine...

— E OK..., spune Warner. E în regulă...

— Ce caut aici?

Panică, panică; groaza îmi umbrește cunoștința.

— De ce m-ai adus din nou aici?

— Juliette, te rog, n-am de gând să-ți fac rău...

— Atunci, de ce m-ai adus aici?

Vocea începe să mi se frângă și mă căznesc s-o mențin fermă.

— De ce m-ai adus înapoi în acest *loc infect*...

— A trebuit să te ascund.

Warner răsuflă prelung și își mută privirea asupra peretelui.

— Poftim? De ce?

— Nimeni nu știe că trăiești, răspunde el, apoi se întoarce și se uită la mine. Trebuia să mă întorc la bază. Trebuia să pretind că totul revenise la normal și nu mai aveam timp.

Mă silesc să îndepărtez teama de mine.

Îi studiez chipul și-i analizez tonul răbdător și sincer. Îmi amintesc de el aseară – probabil c-a fost aseară –, îmi amintesc chipul lui, îmi amintesc cum s-a întins lângă mine în întuneric. Era tandru și bun și delicat și m-a salvat, mi-a salvat viața. Probabil că m-a cărat în brațe până la pat. M-a învelit lângă el. Cel mai probabil el a făcut-o.

Dar când îmi privesc trupul, îmi dau seama că port haine curate, fără pete de sânge sau găuri sau alte cele, și mă întreb cine m-a spălat, mă întreb cine m-a schimbat, și-mi fac griji că cel mai probabil tot Warner a fost.

— Tu mi-ai... Șovăi, atingând tivul tricoului pe care-l port. Tu mi-ai... vreau să zic... hainele mele...

Zâmbește. Mă măsoară cu privirea până ce mă înroșesc și mă hotărâsc că-l urâsc puțin, apoi clatină din cap. Își coboară privirea în palme.

— Nu, răspunde. Fetele s-au ocupat de asta. Eu doar te-am dus în pat.

— Fetele, șoptesc eu, uluită.

Fetele.

Sonya și Sara. Și ele erau acolo, gemenele vindecătoare, ele l-au ajutat pe Warner. Ele l-au ajutat să mă salveze, întrucât el e singurul care mă poate atinge acum, singura persoană din lume care ar fi putut să le transfere în siguranță puterile vindecătoare în trupul meu.

Gândurile mi-au luat foc.

Unde sunt fetele ce s-a întâmplat cu fetele și unde e Anderson și războiul și o Doamnă ce s-a întâmplat cu Adam și Kenji și Castle și trebuie să mă ridic trebuie să mă ridic trebuie să mă ridic și să mă dau jos din pat și să plec

dar

încerc să mă mișc și Warner mă prinde. Sunt dezechilibrată, instabilă; încă am senzația că picioarele-mi sunt ancorate de acest pat și dintr-odată sunt incapabilă să respir și văd pete și simt că mă ia cu leșin. Trebuie să mă ridic. Trebuie să ies.

Nu pot.

— Warner. Îl privesc alarmată. Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă cu bătălia...?

— Te rog, spune el, apucându-mă de umeri. Trebuie s-o iei mai ușor; trebuie să mănânci ceva...

— *Spune-mi...*

— Nu vrei mai întâi să mănânci ceva? Sau să faci un duș?

— Nu, mă aud spunând. Trebuie să știi acum.

Un moment. Două și trei.

Warner ia o gură adâncă de aer. Și încă un milion. Mâna dreaptă peste cea stângă, rotind inelul cu jad de pe degetul mic iar și iar și iar și iar

— S-a terminat, spune el.

— Poftim?

Rostesc cuvântul, dar buzele mele nu scot niciun sunet. Sunt amorțită, cumva. Clipesc și nu văd nimic.

— S-a terminat, repetă el.

— Nu.

Răsufli cuvântul, răsufli acea imposibilitate.

El încuviințează din cap. Nu e de acord cu mine.

— Nu.

— Juliette.

— Nu, spun eu. Nu. Nu. Nu fi prost, îi spun. Nu fi ridicol, îi spun. *Nu mă minți, fir-ai tu să fii*, dar acum vocea mea e pițigăiată și frântă și tremură și: Nu, icnesc eu, nu, nu, *nu...*

De data asta chiar mă ridic. Ochii mi se umplu repede de lacrimi și clipesc și clipesc, dar lumea e o harababură, și vreau să râd, deoarece mă gândesc doar la cât de oribilă și de frumoasă e, că ochii noștri încețoșează adevărul când nu suportăm să-l vedem.

Pământul e tare.

Știu sigur că e adevărat, întrucât, dintr-odată, e lipit de fața mea și Warner încearcă să mă atingă, dar cred că țip și-l plesnesc peste mâini, deoarece știu deja răspunsul. Probabil că știu deja răspunsul, întrucât simt cum repulsia dă în clocot și-mi deranjează măruntaiele, dar tot întreb. Sunt întinsă pe orizontală și cumva încă mă înclin și găurile din capul meu se lărgesc și mă zgâiesc la un punct de pe mochetă la nici trei metri de mine și nici măcar nu sunt sigură că trăiesc, dar trebuie să-l aud spunând-o.

— De ce? întreb eu.

Doar două cuvinte, stupide și simple.

— De ce s-a terminat bătălia? întreb.

Nu mai respir, nu mai vorbesc deloc; pur și simplu dau literele afară printre buze.

Warner nu se uită la mine.

Se uită la perete și la podea și la așternutul de pe pat și la felul în care îi arată încheieturile degetelor când își face mâinile pumn dar nu nu la mine nu vrea să se uite la mine și următoarele lui cuvinte sunt atât, atât de blânde...

— Pentru c-au murit, iubire. Au murit cu toții.